

РЕШЕНИЕ

№ 899

гр. Бургас, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести септември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. С.

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. С. Въззивно гражданско дело №
20222100501405 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

С Решение № 1813 от 11.08.2022 г. по гр.д. №3289/20 22 г. по описа на РС- Бургас, Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, представлявана от Николай Николов, е осъдена да заплати на П. Р. Р., ЕГН *****, сумата от 859.91 лева, представляваща допълнително възнаграждение за 100.67 часа извънреден труд, положен през периода 01.04.2019 г.- 09.07.2020 год. на основание служебно правоотношение между страните, по силата на което ищецът е заемал длъжността „ВСА и пожарник” в РД „Пожарна безопасност и защита на населението”- Бургас при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението” към МВР, ведно със законната лихва върху сумата, начиная от датата на подаване на исковата молба- 26.05.2022г., до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 204.33 лв., представляваща сборно обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 01.08.2019 г.- 25.05.2022 г., ведно със сумата от 400 лв. за направените по делото разноски.

С решението си Районен съд – Бургас е осъдил Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, да заплати по сметка на БРС сумата от 250 лв., от които 100 лева за държавна такса и 150 лева за разноски за експертиза.

Подадена е въззивна жалба с вх.№30091 от 23.08.2022 г. от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението”, чрез юрисконсулт Татяна Стойкова, против Решение № 1813 от 11.08.2022 г. по гр.д. №3289/2022 г. по описа на РС-Бургас.

С въззивната жалба се твърди, че решението е неправилно и необосновано.

Сочи се, че решението е постановено при неправилно тълкуване и прилагане на нормативната уредба относно полагането, отчитането и заплащането на нощен труд от държавни служители, чиито служебни правоотношения са уредени от ЗМВР. Основната грешка на съда се състояла в допускането на субсидиарно приложение на НСОПЗ, която

според въззивникът е неприложима. Препраща към доводите, изложени в отговора на исковата молба относно мотивите за неприложимост на общата правна уредба на трудовите правоотношения към предмета на спора, като за развити допълнителни такива. Извършен е преглед на нормативната уредба, касаеща видът и условията на заплащане на възнагражденията на държавните служители в МВР, въз основа на който са изведени следните изводи: 1/ законотворческият разум предполагал изброяването на видовете възнаграждения да е изчерпателно, поради което било безсмислено в ЗМВР от 2006г. да се включва възнаграждение за извънреден труд без посочен размер, а същото да се дължало по силата на КТ или ЗДСл. Излишно било и прибавянето в ЗМВР-2014г. на възнаграждение за труд през нощта, в почивни дни и време на разположение, които биха се следвали по КТ и ЗДСл ; 2/ Допълнението на чл.202, ал.5 от ЗМВР от 2006г., касаеща характера на изброяването, на текста „за държавните служители от МВР“ показвало желанието на законодателя да лиши служителите в МВР от допълнителни възнаграждения, определени в други нормативни актове, които не били насочени специално към служителите в МВР. Приложението на общите правила на ЗДСл /съответно на КТ и актовете по прилагането му/ било отклонено с чл.187, ал.9 от ЗМВР, който делегирали на министъра на вътрешните работи издаването на подзаконов нормативен акт. С оглед нарочната уредба на видовете допълнителни възнаграждения и размера им, не били налице предпоставките за субсидиарно прилагане на КТ и ЗДСл, и актовете, към които препращали те. Освен това в ЗМВР имало изрично препращане към КТ само за конкретни норми. Редът за полагане, отчитане и заплащане на нощен и извънреден труд бил изрично уреден в ЗМВР, а препращане за тези елементи на служебните правоотношения към КТ нямало.

Излагат се доводи, че за процесния период са действали Наредба №81213-776/29.07.2016г. и Наредба №81213-36/07.01.2020 г. Видно от техния предмет, който е ясно дефиниран в чл.1 от посочените две наредби, НСОПЗ, тези наредби, както и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация имат еднакъв предмет на регламентация.

От тук следвал извода, че предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определя от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на последния наредби, които са специални спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. За разлика от КТ, който ограничава нощния труд на 7 часа дневно, такова ограничение не е предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпада с нормалната продължителност на работното време през нощта и тя е 8 часа. Прави се разграничение между двете уредби.

Предвид различните условия, завишените изисквания и ограничения при полагане на труд в сравнение с работещите по трудови правоотношения лица и другите държавни служители, за служителите в МВР са предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от каквито не се ползвали работещите по трудови правоотношения, включително и тези в системата на МВР, нито останалите държавни служители. Въз основа на тези съображения се прави съпоставка между нормите на чл.107а, ал.18 от КТ, чл.67, ал.12 от ЗДСл и относимите в ЗМВР – чл.179, ал.4, чл.189, ал.1.

Посочва, че полагането на труд през нощта и от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и от тези по т.2 на същата норма, и от работещите по трудови правоотношения, е свързано със задължение на работодателя да възмезди полагането му, като разпоредбите и на трите закона и на свързаните с тях наредби относно дължимостта на допълнителното възнаграждение на нощния труд за всеки отработен нощен час или аст от него и минималния размер на същото – 0,25 лв. са идентични.

Изтъква се, че предвиденото в чл.9, ал.2 НСОПЗ, за която наредба изрично е посочено в чл.2, ал.3, че не се прилага за служителите в трудово правоотношение в държавната администрация, за които се прилагал чл.107а от КТ, и в този смисъл тази наредба е още по –

малко приложима за държавните служители в ЗДСл и ЗМВР, превръщането на нощния труд в дневен цели да установи дали в рамките на съответния отчетен период има положен извънреден труд. Тъй като в КТ е предвидена различна продължителност на допустимия нощен труд в сравнение с дневния такъв, законодателят е използвал математически алгоритъм, чрез който нощният труд да се приравни в дневен, за да стане възможно събирането му с отработените дневни часове, съпоставянето му с нормалната продължителност и съответно констатиране дали ли е положен извънреден труд. Превръщането ставало чрез умножаване на отработените нощни часове с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работно време за съответното работно място, тоест $8:7=1,143$. С основание разпоредба, идентична с тази по чл.187, ал.9 от НСОПЗ не е предвидена в наредбите по чл.187, ал.9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд съпада и коефициентът, изчислен по посочения начин би бил 1. Цитира практика в подкрепа на тезата си.

Отсъствието на норма, която да регламентира преизчисляване на нощните часове нощен труд с коефициент, равен на отношението на нормалната продължителност на работното време през деня и нормалната продължителност на работното време през нощта не означава, че е налице празнота в правната уредба, а означава, че органът, комуто е делегирано правомощието по създаване на наредба относно прилагането и отчитането на труда, е последователен, защото по ЗМВР нормалната продължителност на работното време през деня и нощта е еднаква и този коефициент е 1. Тази преценка не подлежи на съдебен контрол. Израз на това е и изменението на ЗМВР от 07.07.2020 г., в сила от 11.07.2020 г.

Излага доводи в насока, че уредбата в ЗМВР е изчерпателна, защото законът съдържа същата пълна уредба на правоотношенията по повод полагането на труд в МВР, каквато се съдържа и в КТ относно трудовите правоотношения, така и в ЗДСл - относно служебните правоотношения.

Вторият съществен пропуск на съда според въззивника е, че не бил мотивиран по никакъв начин извода, че при преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, на ищеца се дължи заплащане като за извънреден труд, въпреки че в исковата си молба ищецът претендирал заплащане на извънреден труд за време, попадащо в рамките на 24-часовите му дежурства.

Моли въззивният съд да постанови решение, с което първоинстанционното решение да бъде отменено като неправилно, като вместо него съдът да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове.

Претендират се разноски. Не са заявени доказателствени искания. Прави се възражение за прекомерност на претендирания от ищеца адвокатски хонорар.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от ищцовата страна, с който се оспорва подадената въззивна жалба.

Твърди, че съгласно чл.176 от ЗМВР, брутното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни. Съгласно чл.179, ал.1 от ЗМВР на държавните служители в МВР се изплаща допълнително възнаграждение за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22 до 6 часа, за полагане на труд по време на официални празници и за времето на разположение, като в ал.2 е предвидено, че условията и редът за изплащане на тези допълнителни възнаграждения се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед. В същото време чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР предвиждал, че към основното месечно възнаграждение се изплащало допълнително възнаграждение за извънреден труд. До 10.07.2020 г. разпоредбата на чл.187, ал.1 от ЗМВР е предвиждала, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично, при 5-дневна работна седмица, а ал.3 е предвиждала, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8, 12 или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период, като при работа

на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22 и 6 часа, през което работните часове не е следвало да надвишават 8 часа за всеки 24-часов период. В ал.5, т.2 на същия член е било предвидено, че за служителите, работещи на смени, работата извън работното време – до 280 часа годишно, който се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното трудово възнаграждение, съгласно ал.6. В ал.7 е било предвидено, че извънредният труд не може да надвишава до 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно. Съгласно чл.187, ал.9 от ЗМВР е било предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители, се определят с наредба на министъра на вътрешните работи.

Сочи, че през процесният период са действали Наредба №8121з-776/29.07.2016 г. и Наредба №8121з-36/07.01.2020 г., които предвиждали възможност на държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта между 22 и 6 часа, като работните часове не следвало да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В тези наредби обаче не било предвидено, че при сумирано изчисляване на работното време, отработените часове нощен труд следвало да се преизчисляват с определен коефициент, каквато е била регламентацията, действала до 01.04.2015 г., а впоследствие и в периода 11.07.2016 – 02.08.2016 г. Липсата на такива изрични норми в цитираните по – горе наредби, представлявала празнота в специалната правна уредба, касаеща служителите в МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми от общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата.

Във връзка с постановеното от СЕС решение от 24.02.2022 г. по дело С-262/20, посочва, че СЕС е приел, че не може да се приеме, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по – кратна от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, но е посочил, че при всички случаи в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита, които да компенсират това. Не можело да се приеме, че такива „мерки за защита“ са предвидени в българското законодателство. Привилегиите, уредени в ЗМВР, са предвидена и за всички служители в ЗМВР, независимо от това дали полагат нощен труд или не. Не може да им се придава качеството на обезщетение, след като те не са насочени към специалната категория служители, полагачи труд през нощта, нито се предоставят и поради съобразено с продължителността на работата им през нощта, а обхващат всички работещи в системата на МВР. Излага становище, че категорично нощният труд следва да бъде обезщетяван, а в българското законодателство липсвал механизъм, който да предвижда такова обезщетение.

Моли съдът да потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно, като отхвърли въззивната жалба като неоснователна.

Претендират се разноски. Не са заявени доказателствени искания.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от П. Р. Р., ЕГН *****, чрез адвокат Георги Стоянов от БАК, с искова молба, предявена срещу Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с която се претендира осъждане на ответника, да му заплати сумата от 700 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 82 часа за периода от 01.04.2019г. до 09.07.2020г., получен в резултат на преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1.143, сумата от 130 лева лихва за забава за периода от 01.07.2019 г. до 25.05.2022 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба.

Излагат се доводи за приложимост на нормата на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, който предвижда, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

В хода на производството ищецът е направил изменение на иска си, като от първоначално предявения размер на главния иск от 656,00 лева за извънреден труд я е увеличил до размера от 859,91 лева за 100.67 часа положен извънреден труд и от първоначалния размер на акцесорната претенция от 130,00 лева е направил увеличение до размера от 204,33 лева.

В отговора на исковата молба ответната страна е оспорила предявените искове като счита същите за неоснователни, както и оспорва претендирания размер на претенцията. Твърди се, че заявеният в исковата молба коефициент 1,143 се получава при приравняване на 7 часа нощен труд към 8 часа дневен труд, което е приложимо при трудови правоотношения по реда на Кодекса на труда и служебни правоотношения по реда на Закона за държавния служител, но не и в настоящия случай. Аргументира тезата, че процесният нощен труд е своевременно отчетен и заплатен, че е налице специална нормативна уредба в процесния период - Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. и Наредба № 81213-36/07.01.2020 г., с които е предвидено, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съобразно това законово разрешение, за целия процесен период съотношението между дневен и нощен труд е като 1 към 1 (8 часа нощен труд, равни на 8 часа дневен труд). На държавните служители от системата на МВР за всеки отработен час се изплаща допълнително възнаграждение за нощен труд, в размер на 0,25 лева.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявения иск, като е изложил мотив, че цитираните в отговора на исковата молба Наредби на Министъра на вътрешните работи не съдържат изрична норма за преобразуване на часовете положен нощен труд с коефициент, каквато е съществувала в Наредба № 81213-407 от 11.08.2014г, но при наличие на такава празнота в уредбата на реда за организация и разпределение на работното време, за неговото отчитане, за компенсиране на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдых и почивка, следва да намери субсидиарно приложение общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата. Съдът е приел, че на основание чл. 9, ал. 2 от тази наредба, при сумирано отчитане на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. 1,143. Неприлагането на цитираната НСОПЗ и КТ ще доведе според съда до по-неблагоприятно положение на ищеца, който е държавен служител спрямо работещите по трудово правоотношение, а това противоречи на духа и целта на закона.

В съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа спора по същество, в рамките на заявените оплаквания във въззивната жалба.

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение и по нея не е налице спор между страните. Районният съд е съобразил и анализирал всички относими и допустими доказателства, въз основа на които е достигнал до правилни изводи относно това какви релевантни за спора факти и обстоятелства се установяват с тях. Във въззивното производство не са ангажирани доказателства, които да променят приетата и изяснена от първата инстанция фактическа обстановка, поради което, настоящият съд я възприема изцяло и препраща към нея на основание чл.272 ГПК, като не е необходимо същата да се преповтаря и в настоящото решение. Следва да се посочи и, че във въззивната инстанция спорът е концентриран върху правните изводи на съда, като по същество страните не оспорват представените доказателства и приетата за установена фактическа обстановка.

По наведените оплаквания за неправилност на решението, по които въззивният съд дължи произнасяне, съдът намира следното:

Наведените във въззивната жалба възражения обобщено се свеждат до това, че по

отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл.187, ал.9 ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдих и почивки, поради което се счита от въззивника, че БРС неправилно е приел наличие на непълнота в специалната уредба, при която следва субсидиарно да се приложи Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, в т. ч. и нормата на чл.9, ал.2 НСОПЗ.

Настоящата инстанция намира така релевираните възражения за неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.178, ал.1, т.3 ЗМВР, към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд. Какво се разбира под извънреден труд се казва в нормата на чл.143, ал.1 КТ – „извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време“. В случая, съгласно чл.187, ал.1 ЗМВР нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица, като работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12-или 24-часови смени – сумарно на тримесечие, а при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 и 6. 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл.187, ал.3 ЗМВР). А разпоредбата на чл.187, ал.5, т.2 и ал.6 ЗМВР /в нейната предходна редакция, приложима към настоящата хипотеза/ постановява, че работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Действително, по отношение реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители, са създадени специални правила, определени с наредба на министъра на МВР на основание законовата делегация на чл.187, ал.10 ЗМВР /преди ал.9/. Така, за процесния период са действали Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. и Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г., издадени от министъра на вътрешните работи, уреждащи реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. Цитираните наредби предвиждат възможността на държавните служители в МВР да полагат труд и през нощта между 22. 00 и 06. 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл. 3, ал. 3). В чл. 31 е предвидено, че отработеното време между 22. 00 и 06. 00 часа се отчита с протокол, който се изготвя до десето число на месеца, следващ месеца на полагане на труда, като при отчитане на броя часове време на труд между 22. 00 и 06. 00 часа, в протоколите за отчитането им броят часове се посочва само в цяло число.

Видно е обаче и е безспорен факт, че в Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. /действала преди това/ и в Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г. липсва изрично регламентирано правило за начина и методологията, по която следва да се отчитат отработените часове за положения труд пред нощта, както е било уредбата в предходната Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. (отм.); – чл. 31, ал. 2 от същата, който гласи, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22. 00 и 06. 00 часа за отчетния период се умножава по 0, 143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. При това положение, въззивният съд намира, че в действащите в

процесния период подзаконов нормативен акт е налице празнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, както правилно е приел и районния съд, като възраженията на въззивника в този смисъл са неоснователни.

Съгласно чл.46, ал.2 ЗНА, когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Именно такъв е и настоящият случай. С оглед безспорния факт, че служителите в МВР са държавни служители, то за неуредените в специалния закон отношения следва да се приложи общия закон, а именно Закона за държавния служител (ЗДСл). Аргумент за субсидиарно приложение на ЗДСл за правоотношенията на служителите на МВР и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР, е и това, че обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Ето защо, макар и в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител, както това е било уредено в отменения ЗМВР, то доколкото няма изрично уредено нещо друго, за неуредените отношения приложение намира ЗДСл, който от своя страна пък препраща към трудовото законодателство по КТ. Така, разпоредбата на чл.67, ал.3 ЗДСл постановява, че минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.

Предвид горното и тъй като размерите на допълнителните възнаграждения на държавните служители не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство, то при безспорната липса на изрична уредба в специалните наредби, издадени от министъра на МВР, в случая субсидиарно приложение намират правилата на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Ето защо, изводите на БРС са правилни, а всички изложени възражения от въззивника са неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 НСОПЗ, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т. е. приложимият коефициент е 1, 143. Предвид изложените по-горе съображения, въззивният съд намира, че при липсата в случая на специално правило, което да определя методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време на държавните служители в МВР, то наличната нормативна празнота следва да се преодолее чрез субсидиарното приложение на чл.9, ал.2 НСОПЗ. Както бе посочено, възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. Ето защо, настоящата инстанция намира за неоснователни изложените във въззивната жалба възражения и доводи относно неприложимост към процесното служебно правоотношение на установения в нормата на чл.9, ал.2 НСОПЗ коефициент за преизчисление на нощния труд в дневен.

По възражението, че чл. 187, ал. 3 от ЗМВР допуска полагане на нощен труд до 8 часа, за разлика от чл. 140, ал. 1 от КТ, където нощния труд е ограничен до 7 часа и прилагайки механизма на чл. 9 от НСОПЗ, коефициента на корекция би бил 1, съдът намира следното: ЗМВР /в неговата предходна редакция до 11.07.2020 г./ и ЗДСл не регламентират нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта, при 5-дневна работна седмица, както и нормалната продължителност на работното време през нощта, както това е сторено в чл. 140, ал. 1 от КТ – нормалната продължителност на работното време през нощта е до 7 часа, а нормалната продължителност на седмичното работно време

през нощта при 5-дневна работна седмица е до 35 часа. Тази продължителност следва да е приложима и за смесената работна смяна, която включва дневен и нощен труд, каквато е тази при работа на 12 часови смени, каквито са били тези на въззиваемия. Те не регламентират и обратното, т. е. че нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта при 5-дневна работна седмица е 40 часа, респ. 8 часа (с оглед на чл. 187, ал. 1 ЗМВР, чл. 49, ал. 1 ЗДСл и чл. 2, ал. 1 от Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г.). Това е направено с изменението на ЗМВР в сила от 11.07.2020 г., но законодателят не му е придал обратно действие, тоест посочената норма има действие за напред и не следва да се взема предвид при тълкуване и прилагане на закона. С оглед на посоченото следва да се приеме, че в чл. 187, ал. 1 от ЗМВР е установено нормалното работно време като едно от видовете работно време (нормално, удължено, намалено и непълно), като продължителността е установена с оглед на дневната, а не на нощната част от деня, аналогично на уредбата в КТ. Не може да се приеме, че в чл. 187, ал. 1 и 3, изр. 4 от ЗМВР е установена по-голяма нормална продължителност на работното време през нощта на тази категория държавни служители в МВР: обща и еднаква продължителност на работното време през деня и през нощта от 8 часа. Не е използван изразът "8 часа в денонощието", а "8 часа дневно", което следва да се приеме за синоним на "8 часа през деня". В трудовото право "дневно" е работното време, при което трудът се полага през дневната част на денонощието. Относно тълкуването на чл. 187, ал. 3, изр. 4 ЗМВР, който предвижда, че "при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22, 00 и 6, 00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период", следва да се приеме, по своята правна същност то представлява ограничение на средното работно време за тази категория служители, които полагат нощен труд, на 8 часа за всеки период от 24 часа. Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че и ЗМВР регламентира нормалната продължителност на работното време за работа при нормални условия на труд-дневното, което е общата мярка за труда и на държавните служители-полицейски органи, поради което не е изключена трансформацията на положени часове нощен труд в дневен с коефициент 1, 143 и не може да се приложи коефициент 1 (8: 8). В ЗМВР липсва разпоредба, която да установява нормалната продължителност на нощното работно време при подневно отчитане на работното време. Ето защо при подобна непълнота в специалния закон следва да се приложи субсидиарно общото правило на чл. 140, ал. 1 КТ, съгласно което нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа – това е втората величина, необходима за изчисляване на приложимия коефициент, установен в чл. 9, ал. 2 НСОПЗ. Следователно отношението между нормалната продължителност на дневното (8 часа) и нормалната продължителност на нощното работно време (7 часа), установени за подневно отчитане на работното време за държавните служители в МВР, е 1, 143.

По същите съображения съдът не възприема възражението в жалбата, че липсват представките по чл. 9 НСОПЗ, а именно продължителността на нощното работно време да е по-малка от дневното: липсва уредба, съобразно която нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица да е определено на 40 часа, или нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 8 часа.

С оглед изложените съображения и предвид събраните по делото доказателства, въззивният съд намира, че исковата претенция за заплащане на допълнително възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. По отношение на размера на претенцията, съдът съобрази приетата в първата инстанция и неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, от която се установява, че реално положен нощен труд за процесния период е 624 часа, които преизчислени с коефициент 1, 143 и приравнени на дневно работно време възлизат на 804,67 часа, като разликата от 100,

67 часа не е отчетена по протоколи за положен труд и стойността на тези 100, 67 часа в размер на 859,91 лв. не е начислена, съответно – не е изплатена на ищеца. Ето защо, предявеният иск се явява основателен и доказан в претендирания размер от 859,91 лв., поради което следва да бъде уважен изцяло, ведно със законната лихва върху сумата от подаване на исковата молба.

За пълнота, следва да се посочи, че Решение на СЕС от 24.02.2022г. по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит, не налага различно от направеното от настоящия съд, тълкуване на националноправната уредба. В решението е прието, че чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Съдът е приел, че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд. Именно предвид липсата на предвиден адекватен механизъм за компенсиране на служителите в МВР, който да не ги поставя в по – неблагоприятно положение от работниците и служителите, полагащи труд по общото трудово законодателство, както и отчитайки тежестта, обществената значимост и правата на служителите в МВР, настоящият състав намира, че именно прилагането на трудовото законодателство осигурява прилагането в пълнота на европейското законодателство в рамките на процесната хипотеза.

Водим от горните мотиви, въззивният съд намери, че обжалваното решение следва да се потвърди като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба - оставена без уважение като неоснователна.

Пред въззивния съд искане за разноси заявява всяка една от страните. Предвид изхода по спора разноси се дължат на въззиваемата страна на основание чл.78, ал.3 от ГПК. Последните са своевременно поискани, като са представени доказателства за заплащане на сумата от 400 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство. Съдът намира за неоснователно направеното от въззивника възражение за прекомерност, като заплатеният адвокатски хонорар е съобразен с правната и фактическа сложност по делото, а и не надвишава значително установените с Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размери, предвидени в чл.7, ал.2 от същата.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1813 от 11.08.2022 г. по гр.д. №3289/20 22 г. по описа на РС-Бургас.

ОСЪЖДА Главна дирекция “Пожарна безопасност и защита на населението“ на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град София, ул.“Пиротска“ 171а, да заплати на П. Р. Р., ЕГН *****, сумата от 400 лв. за направените във въззивното производство пред БОС съдебни разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____